

Нашествия, като Чингисхановското, и изобщо военните походи въ миналото, безъ друго влѣкли подире си масово изтрѣбване на дивитѣ животни.

Съвсемъ обратното наблюдаваме презъ XX вѣкъ. Въ 1915 година германското главно командване издало заповѣдь, която забранявала всѣкакъвъ ловъ въ мѣстата, заети отъ войски.

Почти едновременно такова разпореждане било дадено и отъ английскитѣ експедиционни въоръжени сили, които се сражавали въ Франция. Забрана на лова въ заетата отъ войскитѣ земя последвала следъ това и отъ Франция и Белгия.

Тия нареждания били направени, за да не бждатъ изтрѣбени дивитѣ животни.

Трѣбва да кажемъ, че за нѣкои, при това най-едри животни, забраната на лова нѣмала нѣкакво особно значение. Тѣй напримѣръ, дивитѣ свине и еленитѣ още при първитѣ артилерийски боеве на западния фронтъ почнали да се разбѣгватъ, като напускали мѣстото на военнитѣ действия и се скривали въ гориститѣ мѣстности по едната или другата страна на долината на Рейнъ.

Ударили на бѣгъ сжщо и едритѣ хищници, въ това число и вълцитѣ, които биха могли да се срещнатъ само твърде далеко задъ предѣлитѣ на заетата отъ войскитѣ земя. Зайцитѣ пъкъ, наопъки: тѣ си останали по мѣстата и продължавали успѣшно да се размножаватъ. Този фактъ се обяснява очевидно съ това, че като билъ прекратенъ лова, зайцитѣ благополучно преуспѣвали, и тѣхната численостъ продължавала да расте. Ала сжщото (извънъ бойната зона) се отнася и до дивитѣ свини и други нѣкои диви животни. Този фактъ се обяснява съ обстоятелството, че въ военно време ловжилъкътъ се намалява, и това естествено се от-